

7 APRIL 2013 – TWEEDE PAASZONDAG • BELOKEN PASEN

EERSTE LEZING

HANDELINGEN DER APOSTELEN 5, 12-16

Door de handen van de apostelen geschieden er vele wonder-tekenen onder het volk. Allen waren eensgezind en kwamen tezamen in de Zuilengang van Salomo. Van de overigen durfde niemand zich bij hen te voegen, hoezeer het volk hen ook prees. Steeds meer geloofden er in de Heer; mannen zowel als vrouwen sloten zich in grote groepen bij hen aan. Men bracht zelfs de zieken op straat; ze werden neergelegd, de een op een bed, de ander op een draagbaar, in de hoop dat als Petrus voorbijging, tenminste zijn schaduw op een van hen zou vallen. Zelfs uit de steden rondom Jeruzalem stroomden de mensen toe. Zij brachten zieken mee en mensen die van onreine geesten te lijden hadden, en allen werden genezen.

TWEEDE LEZING

APOKALYPS 1, 9-11a.12-13.17-19

Ik, Johannes, uw broeder en uw deelgenoot in de verdrukking en in het koninkrijk en de verwachting van Jezus, ik bevond mij op het eiland Patmos omwille van het woord Gods en het getuigenis over Jezus. Ik raakte in geestvervoering op de dag van de Heer en hoorde achter mij een stem, luid als een trompet, die riep: „Schrijf op in een boek wat gij ziet en stuur het aan de zeven kerken.”

Ik keerde mij om, om te zien wie mij had aangesproken. En toen ik mij omkeerde, zag ik zeven gouden luchters, en tussen de luchters iemand als een Mensenzoon, gekleed in een gewaad dat tot de voeten reikte, het middel omgord met een gouden gordel.

Toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten. Maar Hij legde zijn rechterhand op mij en sprak: „Vrees niet. Ik ben het, de Eerste en de Laatste, de Levende. Ik was dood, en zie, Ik leef in de eeuwen der eeuwen. En Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk. Schrijf dan op wat gij gezien hebt, én wat nu is én wat hierna geschieden zal.”

EVANGELIE

JOHANNES 20, 19-31

Op de avond van de eerste dag van de week, toen de deuren van de verblijfplaats van de leerlingen gesloten waren uit vrees voor de joden, kwam Jezus binnen, ging in hun midden staan en zei: „Vrede zij u.” Na dit gezegd te hebben, toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De leerlingen waren vervuld van vreugde toen zij de Heer zagen. Nogmaals zei Jezus tot hen: „Vrede zij u. Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u.” Na deze woorden blies Hij over hen en zei: „Ontvangt de heilige Geest. Als gij iemand zonden vergeeft, dan zij ze vergeven, en als gij ze niet vergeeft, zijn ze niet vergeven.”

Tomas, een van de twaalf, ook Didymus genaamd, was echter niet bij hen toen Jezus kwam. De andere leerlingen vertelden hem: „Wij hebben de Heer gezien.” Maar hij antwoordde: „Zolang ik in zijn handen niet het teken van de nagelen zie, en mij vinger in de plaats van de nagelen kan steken, en mijn hand in zijn zijde leggen, zal ik zeker niet geloven.”

Acht dagen later waren zijn leerlingen weer in het huis bijeen, en nu was Tomas er bij. Hoewel de deuren gesloten waren, kwam Jezus binnen, ging in hun midden staan en zei: „Vrede zij u.” Vervolgens zei Hij tot Tomas: „Kom hier met uw vinger en bezie mijn handen. Steek uw hand uit en leg die in mijn zijde en wees niet langer ongelovig maar gelovig.” Toen riep Tomas uit: „Mijn Heer en mijn God!” Toen zei Jezus tot hem: „Omdat ge Mij gezien hebt, gelooft ge? Zalig die niet gezien en toch geloofd hebben.”

In het bijzijn van zijn leerlingen heeft Jezus nog vele andere tekenen gedaan welke niet in dit boek zijn opgetekend, maar deze hier zijn opgetekend, opdat gij moogt geloven dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en opdat gij door te geloven leven moogt in zijn Naam.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Jean BASTIAENS —

Leg je hand maar in mijn zijde

NA ZIJN STERVEN AAN HET KRUIS en zijn graflegging door Josef uit Arimatea, lid van het Sanhedrin, verschijnt Jezus in het Johannesevangelie eerst aan Maria uit Magdala. Zoals bij de Emmaüsangers, herkent Maria Jezus aanvankelijk niet. Maar als Hij haar bij name noemt, valt de sluier van haar ogen en roept ze uit: „Rabboeni!” Dat gebeurde op de eerste dag van de week, de dag na de sabbat.

Op de daaropvolgende vroege avond verschijnt Jezus aan de leerlingen, waarschijnlijk bedoelt Johannes de apostelen. Voor de leerlingen is het allesbehalve Pasen: ze zijn samengehokt in een afgesloten ruimte, omdat ze bang zijn geassocieerd te worden met de net terechtgestelde Jezus. Jezus breekt door de muren van hun beslotenheid en hun vrees heen en staat plotseling voor hen. Het eerste woord dat Hij spreekt, is het woord waar de leerlingen nu het meeste nood aan hebben: „Vrede.” In dat woord zit van alles besloten: geruststelling, thuiskomen, de vrede vinden omdat alles wat gebeurd is uiteindelijk – ondanks de schijn van het tegendeel – toch ‘goed’ genoemd mag worden. We kunnen dat afleiden uit het begeleidende gebaar dat Jezus stelt: hij toont de leerlingen de wonden in zijn handen en in zijn zijde. Deze wonden zijn niet langer teken van wreedheid, ontzetting en mislukking. Deze wonden brengen vrede – en wie denkt er dan niet aan dat woord over de Dienaar uit het boek Jesaja: „Zijn striemen brachten ons genezing” (Jesaja 53, 5)?

Het is opmerkelijk dat Jezus niet verschijnt in een gaaf, verheerlijkt lichaam. Ja, Hij is door de Vader verheerlijkt, maar dat neemt de tekens van zijn wonden niet weg. De kruisiging van Jezus was geen smadelijke omweg, iets dat erbij genomen moest worden – het was de rechte weg die leidde naar zijn verheerlijking. Zo denkt de evangelist Johannes erover.

De aanwezigheid en de woorden van Jezus vervullen de leerlingen met vreugde, paasvreugde. Wie had ooit kunnen denken dat het kruis, zo afschuwelijk in zijn concrete toepassing, teken zou worden van heil en genezing, en diepe vreugde zou brengen? Jezus herhaalt daarom dat leven gevende woord: „Vrede zij u.” En onmiddellijk daarop volgt het pinkstermoment: de leerlingen worden uit hun beslotenheid bevrijd en de wijde wereld in gezonden. Jezus blaast over de leerlingen, zoals – bij de eerste schepping – GOD de mens de levensadem in de neus blies (Genesis 2, 7). De nieuwe mens is opgestaan, en hij is een gezondene. Als gezondene zal hij (of zij) doen wat Jezus gedaan heeft: vrede brengen, mensen helen, zonden vergeven. En zoals Jezus heeft ervaren bij de genezing van de blindgeborene en de reacties van enkele farizeeën daarop (Johannes 9, 40-41), zullen ook de leerlingen ervaren dat niet iedereen open staat voor deze vergeving.

Daarmee had het evangelie afgesloten kunnen zijn. Maar dat is buiten de waard gerekend van Tomas, de leerling die er niet bij was. En Tomas, dat zijn wij, de lezers van vandaag. Wat wij zijn er ook niet bij geweest, daar en toen. En zoals Tomas hebben wij moeite om tot het geloof te komen dat het kruis – de mislukking, het verdriet, de onmacht – een teken is geworden van redding en verzoening. Er bestaat een oude graffiti-afbeelding uit de tweede eeuw, waarop een ezel te zien is die aan een kruis hangt: een spotprent. Tomas zal pas geloven wanneer hij zijn hand zal kunnen leggen in de zijde van Jezus, de zijde waaruit bloed en water stroomden toen deze doorboord werd (Johannes 19, 34). En zo verschijnt Jezus andermaal, ook nu op de eerste dag van de week. Zijn woord van vrede is ook tot Tomas gericht, want Thomas heeft er evenzeer nood aan als de bange leerlingen van een week voordien. Wanneer Thomas de Levende zo ziet, wordt heel zijn wezen aangeraakt en veranderd en hij roept uit: „Mijn Heer en mijn God!” Deze titels werden ook door keizer Domitianus voor zichzelf opgeëist (*dominus et deus noster*), maar wie tot geloof komt in Jezus, wordt bevrijd van alle andere machthebbers en tirannen die zichzelf – al was het maar door hun levenswijze – een goddelijke status aanmeten. Het woord ‘Heer’ is in heel het Nieuwe Testament het woord bij uitstek geworden om de verrezen en verheerlijkte Heer Jezus aan te duiden. En als we zeggen dat hij onze ‘Heer’ is, klinkt daarin ook altijd door wie dat voortaan niet meer is.

De zending die de leerlingen van de Levende krijgen, wordt mooi beschreven in de eerste lezing uit het boek Handelingen: de apostelen hebben alle vrees afgelegd en nemen openlijk – in de zuilengang van Salomo, in de tempel dus – het woord. Hun vrijmoedige spreken gaat gepaard met de tekens die de vrede begeleiden: genezingen van zieke of anderszins gebroken mensen. Dat heet dan Pasen.